

A person stands on a dirt path in a field of tall grass, looking up at a vast, starry night sky. A large, glowing planet with a ring system is visible on the right, and a smaller, crescent moon is on the left. The overall scene is ethereal and dreamlike.

K G J O H A N S S O N

**SAMVETS
MAKAREN**

K G JOHANSSON

**SAMVETS
MAKAREN**

 SAGA
EGMONT

KG Johansson

Samvetsmakaren

SAGA Egmont

Samvetsmakaren

Omslagsfoto: Shutterstock
Copyright © 2013, 2020 KG Johansson och SAGA Egmont

Alla rättigheter förbehålles.

ISBN: 9788726741599

1. e-boksutgåva
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med SAGA Egmont samt med författaren.

Kapitel 1: I vilket jag tyvärr får som jag vill.

När jag var sex år gammal ljög jag för en gäst.

Jag minns inte ens vad han hette. Han var någon funktionär i församlingen, herde eller vägvisare eller något i den vägen, och när han kom hem till oss fick jag för mig att han tänkte straffa pappa för något. Vad det kan ha varit minns jag inte, om jag någonsin visste det – jag var sex, kom ihåg det, och åren på Edathos är korta. I alla fall sade jag något om att pappa var bortrest och sen såg jag herdens blick, det där sorgesamma, dystra, det där som beklagar att den som har blicken måste vara så mycket bättre än du – och jag hörde stegen knastra utanför fönstret och visste vad herden hade sett. Eller vägvisaren.

Lögnaren, kallade de mig i åratal. Fastän det var svårt att ljuga i min familj.

Eller kanske just därför.

”Jag vill inte bo på ett ställe där de brukade kalla mig Lögnaren”, sade jag.

Miro log. Hans ögon var väldigt skarpa och runt dem fanns det hundra spindelvävar av rynkor som på något sätt hade vuxit ihop med det vita håret.

”Så vad hade du tänkt dig?” sade han.

Jag var allvarlig. ”Någon, du vet, annanstans. Något inte här. Något bättre ställe.”

”Du litar väldigt mycket på dina föräldrar.”

Det var ingen fråga. Jag nickade.

”Och de valde att bosätta sig här. Har de inte pratat med dig om andra planeter? Torka och översvämningar, bränder

och skyfall?”

”Klart de har. Men det är torrt här också.”

”Men ni har så ni klarar er.”

Sju kor, tänkte jag, äkta ursprungliga jordiska kor. Sju kor och en tjur. Kalvar vartannat år, några som får leva, några som blir mat. Några som säljs eller byts bort.

Potatis och grönsaker. Fiske. Och ett hus som gick att bo i. Våra väggar var inte lika prydligt målade och hängda med isolerande tyger som Miros, men dammet höll sig ute och vi frös inte om vintrarna. Inte ofta i alla fall.

”Visst klarar vi oss”, sade jag.

”Men ...”

Jag kunde känna hans tankar. De skymtade i rösten och i ögonen, i huvudets vinkel, i näsborrarnas storlek och handen som långsamt öppnades.

”Men jag är sjutton standardår”, sade jag innan han själv hann, ”och jag har tagit in tjugofyra skördar och slaktat femtio kalvar. Det räcker för mig. Jag vill göra något annat.”

Året på Edathos är hundranittiofyra standarddygn, vilket hos oss betyder tvåhundrasjuttio två dygn. Räkna själv.

Det var så jag lärde mig räkna. Och det var för att jag var så duktig i matematik som Miro tog hand om mig och om hela vår familj. Trodde jag då, i alla fall.

”Så vad -” Den lilla tröttheten när han måste upprepa sig.

”- hade jag tänkt mig? Jag vet inte. Jag tänkte fråga dig.”

Han ville hjälpa mig. Han hade sett mig sedan jag var fyra standardår och mina föräldrar knappt vågade ha mig ute ifall jag skulle säga något tokigt. Han visste att jag passade ungefär lika bra här som en fot i en handske.

Och det fanns antagligen inget sätt. Men jag måste ju försöka. Hur skulle jag kunna leva med mig själv om jag inte försökte? ”Man vet aldrig”, sade pappa ungefär tre

gångar om dagen, "förrän man har provat." "Och då är det för sent!" fyllde Saisa och jag i.

Miro arrangerade om spindelvävarna kring ögonen medan han såg på mig. Jag väntade på domen och grep efter ett halmstrå - det vill säga glaset med vin som han hade bjudit på. Bara något att hålla i. En meningslös uppgift för en orolig hand.

Vinet var förstås alkoholfritt. Vi bodde ju ändå på Edathos.

Jag förde glaset till munnen och världen skälvde.

Spindelvävarna slätades ut när Miro spärrade upp ögonen. Ett tydligt klirrande hördes när glaset skallrade mot mina tänder. Jag ställde snabbt ned glaset och grep efter bordskanten.

Glaset började genast vandra mot bordskanten. På Miros sida promenerade hans glas inåt mot bordets mitt.

Paniken sköljde över mig och jag hann inte tänka mer än "dörröppning" förrän det var över.

Miro lyssnade spämt. Ingenting hördes. Hans rynkor slätades ut igen.

"Man ska gå till en -"

"- dörröppning -"

"- men det vet du redan." Han tog båda glasen och placerade dem exakt mitt på bordet. Jag svalde och försökte göra mig fri från skräcken och illamåendet som alltid kom med skalven. Kanske var det för att min fantasi var ovanligt livlig, men jag såg alltid de mest ohyggliga skräckscener framför mig när marken började ruska på sig: hur hela planeten skakade sönder och föll ut i rymden, eller hur något började brinna och förvandlade hela Vinova till ett inferno.

Jag svalde igen. Han såg tröstande på mig.

"Man lär sig", sade han.

”Det är femte gången”, sade jag. ”På en planet som är för gammal för att ha jordbävningar. Och ingen vet något?”

”Ingen på Edathos. Och knappast de där forskarna heller.”

”Forskarna’? Knappast.”

”Jag hör citattecken”, sade Miro.

Det var på restaurangen i byn. Alkohol finns inte på Edathos – ska inte finnas – så männen måste ha haft med sig egen. Eller kanske thlax. Pappa var där med tre andra ur byrådet, de var tvungna att prata om Leander som hade stulit en kalv, så pappa såg alltsammans. Till och med på Edathos, sade han, var scenen på något sätt oundviklig.

Det började oskyldigt. Servitrisen hette Jeana. Hon var bara ett par år äldre än jag och jag kan erkänna nu det jag aldrig skulle ha sagt hemma: att jag hade tittat på henne och tänkt det som kallades Syndiga Tankar. Jag gick två klasser under henne i församlingsskolan och jag såg på mina kamrater att jag inte var ensam. De där blickarna. Korta, diskreta, så att ingen skulle se. Luften som drogs in i korta stötar när hennes röda klänning gled upp nästan till knäna. Tungan över läpparna, någon gång då och då, hos de som glömde sig.

Ibland såg jag det till och med hos någon av lärarna.

Men ingen sade något. Inte ett ord. Alla höll sina tankar för sig själva – de nämnde dem antagligen inte ens i sina böner.

Själv bad jag inte.

Jeana hade alltså gått ut skolan och fått arbete som servitris på restaurangen. Och hon hade oturen att vara där den här kvällen.

Vi hade ju en holoprojektor hemma, även om ingen visste det – utom möjligen Miro. Jag vill inte säga att jag var världsuvan men lite förstod jag. Jag kunde se scenen när

pappa berättade: Träbänkarna, byborna i sina dammiga kläder, mat och dryck. Jeana, lite mindre dammig i någon färgglad blus och kjol, alltid leende och glad. Och de fyra männen vid ett bord för sig själva. Forskarna. De var också färgklickar i det grå.

Och högljudda. Mer och mer, sade pappa. Och mer och mer intresserade av Jeana. De ropade på henne och beställde. De ropade igen och beställde mer. Pratade med henne. Skämtade med henne.

Jeana skämtade tillbaka. Kanske lite för mycket. De ropade oftare och skämten blev tätare. Mer högljudda. Slippriga. Och till slut, sade pappa, precis när han tänkte säga till dem, så drog en av dem ned Jeana i knät.

Hon kämpade mot men inte särskilt starkt - hur skulle hon veta hur hon skulle bete sig? Och mannen som höll fast henne trodde antagligen att hon inte menade allvar med sitt sprattlande. Så han kysste henne.

Det var då pappa reste sig upp.

Och sen skrek mannen till. Han blödde ur munnen. Jeana hade bitit honom. Han reagerade hårt och slet tag i hennes blusliv. Den tunna blusen revs helt sönder. Jeana hade ingenting under.

Pappa var redan framme vid dem. Han grep mannens hand - han sade att han var säker på att mannen tänkte slå Jeana.

Hon sprang in i köket. Och pappa kastade ut männen. Ensam. "Ni ska vara tacksamma", sade han till dem, "att vi inte hämtar polisen. Ni kunde ha fått sitta i stock i två dygn. Visar ni er här igen så hamnar ni där."

Det känns lite pinsamt att berätta det. Men det fanns en stock i byn. Jag hade sett många sitta i den. I solskenet och hettan, utan vatten.

Forskarna - "forskarna" - körde därifrån, i markjeepen som de hade för sina forskningsresor. Dammet yrde och de

såg sig inte om.

Bakom dem stod byborna som grå statyer.

Miro hade förstås hört talas om händelsen.

"Och de har inte synts till igen?" sade han.

"Knappast", sade jag. "Pappa kan ju vara väldigt ... bestämd."

Miro sade: "Har du funderat på att tjäna kyrkan, Aly?"

"Jag?" sade jag. Överraskat. "Du känner min familj. Du har varit mentor åt mamma och åt mig och Saisa. Ingen tror mindre på någon gud än jag."

"Just därför", sade Miro.

Min förvirring speglades i hans ögon.

"Inte här", sade han. "Du vill ju bort härifrån."

"Präster är väl likadana överallt?"

Miro krafade sig i det vita håret med en rynkig hand. "Jag vet inte ens om jag skulle vilja säga det här till någon annan här på Edathos. Någon från en annan familj. Men du vet att det finns olika religioner?"

"Ja", sade jag. "Vi har en holoprojektor."

"Och ute i samväldet stöts och blöts religionerna mot varandra. Calvinister, som här, katoliker, muslimer, buddhister, scientologer, berigander ... det finns hundratals."

"Men alla är lögn."

Han gjorde en underlig gest med handen, något som jag tolkade som "kanske det men vem vet och förresten är det där för stort att gå in på just nu".

"Åtminstone tycker de flesta av religionerna att alla de andra är lögn. Och för att hålla ordning på dem - och en del annat - finns kyrkan. Med litet k."

"Jaha."

Jag hoppade inte runt av entusiasm och han såg det.

"Det är faktiskt inte så illa", sade han. "Det som kyrkan behöver mest av allt är människor som ifrågasätter allt. Sådana som du."

"Jag ifrågasätter väl inte allt?"

Han log tyst. Det tog något ögonblick innan jag förstod.

"Jag menar", sade jag. Gestikulerade. "... Du vet vad jag menar."

"Du ifrågasätter. Vilket är sunt. Och du skulle få resa mycket. Du skulle få se olika världar, se hur samväldet fungerar ... allt det där som du har drömt om."

Jag insåg att jag satt med armarna i kors. Tog diskret ned dem.

"Men präst", sade jag. "Är det med lång svart rock? Strypkrage? Eller", jag letade i minnet efter någon holo, "rakat huvud och orange klänning?"

"De kallar sig inte präster. De kallas tjänare och går i vanliga kläder. Och du får", sade han, "ett arbete - ett liv - där du får diskutera ont och gott och gudar och samvete så mycket du orkar. Perfekt för dig." Jag ville protestera, av bara farten tror jag, men hann inte. "Och det finns en plats nu. På seminariet på Curia. Sex kandidater antagna och utbildningen startar så fort den sjunde är klar. Efter det kan det dröja månader till nästa gång."

Hans blick var nästan vädjande. Jag började tänka efter men insåg att jag redan skakade på huvudet.

"Inte? Jag kan ge dig ett intyg. Och det går en skyttel redan i kväll. Om ett par timmar. Om du skulle vilja -"

Jag såg tydligt att saken var klar: han visste att det fanns en plats åt mig på seminariet. Saken var klar - om han gav mig ett intyg och om jag var intresserad.

"Jag har aldrig sett mig som präst."

"Det heter egentligen kyrkotjänare."

Jag reste mig upp. "Jag tror inte att det passar mig."

"Tänk på det i alla fall."

Mitt leende var påklistrat och han såg det.

Jag cyklade hemåt med en näsduk över mun och näsa – det var sensommar, vår rödaktiga sol stekte den grå luften i en rosa nyans och allt var suddigt av damm. Utan näsduk hade jag fått hosta i timmar.

Miro ville att jag skulle bli präst. Eller, ändrade jag mig, tjänare.

Det kom lite hastigt på.

Jag måste prata med mamma och pappa om det.

Miro hade sagt att jag skulle få resa och se många världar. Det var precis vad jag ville göra.

Men att arbeta åt en kyrka. Det kändes inte bra. Jag måste tänka.

När jag hade klivit av cykeln slog jag moln av damm ur kläderna. Ingen annan syntes till – de var ute på ängarna och hässjade det sista. Jag tog av mig tröjan och byxorna på förstubron och misshandlade dem en stund till innan jag gick in.

Dörren var olåst. Man låste inte dörrar på Edathos. Jag kastade de dammiga kläderna på golvet och gick raka vägen till duschen.

En stund senare var jag naken och våt och så dammfri man kan vara på sensommaren. Jag gick ut ur duschen med en handduk kring midjan och en i handen. Vi hade dammfönster och jag öppnade ett sådant för att försöka få in något vinddrag.

Jag hade precis böjt mig framåt för att torka håret när jag hörde något. Jag stelnade till och stod orörlig men kände snabbt att jag knappast såg värdig ut i den ställningen. Medan jag rätade på mig förstod jag att det var röster jag hörde. Någon talade utanför huset.

Det var ingen ur min familj.

"Säker på att det är här?"

"Den tjocka tanten på värdshuset sade det."

"Ser dött ut."

Två mansröster. Deras dialekt var ovanlig.

Utomvärldare, tänkte jag. Forskarna.

De var de enda utomvärldare som fanns här nu.

Åtminstone de enda som jag kände till.

"Vi går in", sade en tredje.

Det fanns något i rösterna som jag inte tyckte om. Thlax, kanske - något berusningsmedel. Men något annat också.

Och vad ville de hos oss?

Jag hörde steg på förstubron.

"Vänta! Där borta. Hästkärran."

"Jag väntar."

Sedan hörde jag bara mumlande i några sekunder. Och efter det kände jag igen klipp-kloppet från vår gamla häst. Om ni möjligen inte har förstått det än så kan jag tala om att Edathos var en kalvinistisk värld och att de flesta maskiner var förbjudna. Ingen utom Miro kände till vår holoprojektor, till exempel.

(Men jag tror att det fanns folk som anade. Jag höll på att försäga mig en gång i skolan. Just när det var en inspektör där. Jag ville vara duktig och sade lite för mycket. Fast jag tog mig ur det.

Fast det var nära. Tårna krullar ihop sig när jag tänker på det.)

Mamma smackade med läpparna, knyckte till med tömmarna, och kärran knakade när märren stannade. Jag kunde se det för mig: tre grå varelser på en lika dammig källa.

Två större och så Saisa, min lillasyster. Elva standardår och obegripligt näbbig. Men i vår generation var hon den enda på planeten som förstod mig.

"Hej", sade mamma obekymrat. Och pappa, sekunden efteråt, mer skeptisk:

"Vad vill ni här?"

"Känner du igen oss?" sa någon av männen.

"Det gör jag."

Jag kunde se scenen framför mig: pappa hade rest sig upp nu, på kuskbocken. Mamma satt kvar bredvid och försökte se vänlig ut men började bli osäker, för pappas röst var inte mjuk. Och bakom dem borstade Saisa av sig damm i små puffar.

"Ni har inget här att göra", sade pappa.

"Du bestämmer inte över oss."

Pappa var tyst i ett ögonblick medan han tänkte.

"Vill ni verkligen hamna i stocken?"

"Vad tänker du göra åt det? Förbannade kalvinist."

Och en annan: "Är det där en flicka eller en pojke?"

En kort paus igen. Det var alldeles tyst - ingen rörde på sig.

"Var snälla och åk härifrån", sade pappa sedan. "Så glömmer vi det här."

En av männen verkade vara något slags ledare. Han som var mest aggressiv.

"Vi har försökt glömma", sade han. "Men vi klarade det inte."

Och en annan var en underhuggare som genast hakade på vad ledaren sade.

"Vi måste hitta någon annan lösning."

Han sludrade lätt. Jag hörde det mer och mer tydligt. Eller också, tänkte jag - jag hade ju ändå sett holofilmer - hade de druckit sin thlax alldeles innan de kom, så att drogen öppnade deras synapser mer för varje minut. Jag trodde att det var thlax: de lät glada och arga på samma gång. Maniska.

”Vi kanske”, sade en fjärde vars röst jag inte hade hört förr, ”ska prata med din fru?”

”Eller din dotter”. Det var underhuggaren. Inga egna idéer men genast beredd att fylla i åt de andra.

”Du kanske har någon mer dotter? Någon mer giftasvuxen?”

”Nej”, sade pappa. ”Det här är hela familjen.”

Det var då jag blev riktigt rädd. När jag hörde att han ljög om mig. Och sedan hände allting mycket snabbt.

Pappa: ”Gå härifrån.”

Knaster i gruset när han hoppade ned från källan.

Mamma: ”Låt bli!”

Ett par otydliga ord, sluddrande, från underhuggaren tror jag.

Ett ilsket ljud när tygs revs sönder.

Saisa: ”Nej!”

Pappa: ”Sluta -”

Mer knaster i gruset. Några snabba ljud av slag. Saisa: ett skrik. Mamma: samma, fast i lägre tonläge. Ett slag till.

Och sedan blixarna.

Underhuggaren (tror jag, här är jag osäker): ”Men vad fan -”

Ledaren: ”In i jeepen. Nu!”

Metalldörrar som slog igen. Motorljudet när jeepen försvann.

Jag andades i panik och kände att luften hade blivit tyngre. Fetare på något sätt.

Nanoblixtar.

Jag hade ju sett holofilmer.

Jeepens motor rusade och försvann bortåt. Något knastrade. Jag försökte hålla andan men kunde inte.

Den feta luften var fylld av biologiska molekyler och det jag andades in var min familj.

Märren gnäggade. Jag kanske fantiserade men jag tyckte att hon lät hjälplös.

Knastrandet växte snabbt och jag kände redan värmen från elden.

Jag tänkte inte ens i två sekunder. Jag slet till mig kläder och sprang nedför trappan. Hela köket höll på att flamma upp.

Ut ur huset.

Märren var redan på väg bort. Kärran hängde och slängde efter henne – en av skaklarna släpade på marken och främre vänstra hörnet av kärran existerade inte längre.

Mammas plats.

Jag snyftade till när jag måste dra ned mer fet gräddig luft i lungorna. Fastän jag visste att det var omöjligt inbillade jag mig att jag kände smak. Jag ville spy men hostade i stället, hårt och envist.

Sedan tog jag mig upp på cykeln och trampade snabbt mot Vinova igen. Efter några sekunder var jag lika dammig och svettig som innan jag duschade. Det gjorde mig ingenting. Jag tänkte inte ens på det.

Jag hade bara en sak i huvudet. Jag måste få tag på de där människorna. Och hämnas.

De hade förvandlat mamma och pappa och Saisa till en fet dimma av molekyler.

Varför? Varför hände det där?

De gav igen, förstås. För det där pappa hade gjort på restaurangen.

Men de kunde inte ha tänkt döda. Eller kunde de det? Var det möjligt?

Jag trodde inte det. Medan jag flåsade och hostade av damm tänkte jag att det måste ha gått snett. För mycket thlax, för snabbt. Kanske hade någon gripit efter Saisa eller mamma. Jag hade hört att kläder revs sönder, avsiktligt

eller oavsiktligt. Pappa hade slagit. Och någon hade haft ett nanorör framme och varit tillräckligt påverkad.

Alldeles för påverkad.

Pappa måste ha sett cykeln, tänkte jag. Eller kanske att fönstret stod öppet. Han måste ha förstått vad som kunde hända - vad som var på väg att hända - och försökt skydda mig. "Det här är hela familjen."

De grå husen i Vinova växte framför mig.

Tänkte jag aldrig på polisen? Att bara anmäla de där fyra så kallade forskarna? Berätta vad som hade hänt?

Kort sagt: nej. Kanske i någon sekund men inte mer. Holofilmerna igen - fastän jag egentligen inte hade sett så många hade jag lärt mig hur maktlös lokal polis var mot samväldets personal. Och hur maktlös skulle då polisen på den här kalvinistiska planeten vara?

Ingen polis. I stället flåsade jag mig fram till en plan.

Miro öppnade genast. Han höjde på ögonbrynen när han såg mig.

"Jag föll", sade jag. "I dammet." Jag hostade upp lite svart damm och spottade ut mot gatan.

"Du är andfådd", sade Miro.

"Jag har ändrat mig. Jag vill åka."

"Nu?"

"Jag vill åka nu. Fort, innan jag ändrar mig."

"Men du har ingen packning."

Ibland är jag snabbtänkt. "Mamma och pappa är redan i skyttelhamnen", sade jag. Jag lyckades hålla rösten stadig. "Och Saisa. De har mina väskor."

En lång blick. Jag kunde se honom tänka olika saker:

Aly ljuger, tänkte han. Han kanske har bråkat med sina föräldrar.

Men det är inte min sak. Han vill verkligen. Det syns på honom.

I den saken hade Miro rätt - det måste ha syntts på mig att jag ville. Jag har sällan velat något så mycket. Inom någon dag, kanske redan i kväll, skulle de fyra männen lämna Edathos. Om jag var kvar på planeten skulle jag aldrig någonsin kunna få tag på dem.

Jag måste bort härifrån. Och för bara ett par timmar sedan hade Miro förklarat hur jag skulle kunna resa och röra mig mellan olika världar, studera på en skola med nät och bli fri.

Ibland bestämmer man en massa saker under en cykeltur.

Miro tvekade. Han tog aldrig blicken från mig och jag kunde känna hur han vägde argument mot varandra. Jag har funderat på den där stunden då och då under åren och bara hittat två förklaringar till att han hjälpte mig bort från Edathos: han ville ha in mig på seminariet - det var inte länge sedan *han* hade försökt övertala *mig* - och han måste ha sett i mina ögon att jag menade allvar.

Min dröm var att lämna Edathos. Nu hade jag fått det jag ville. Jag skulle ha gjort vad som helst för att ändra på den saken men det var för sent.

"Är du säker på att du gör det rätta?"

"Fullständigt säker." Jag såg honom i ögonen.

Han rätade en aning på ryggen när han bestämde sig.
"Som du vill. Gör så här."

Kapitel 2: I vilket en ung dam lär mig en läxa.

Miro pratade en stund och sedan rusade jag ut till cykeln. Jag trampade förtvivlat och försökte låta bli att tänka. Skyttelhamnen växte framför mig, ett par anspråkslösa grå byggnader framför en lika dammig startbana. En skyttel med sina korta vingar bakåtstrukna i rovfågelsliknande markläge skymtade bakom en av byggnaderna. När jag kom fram slängde jag ifrån mig cykeln i farten och såg den krascha in i en vägg – det var riktigt skönt att strunta i alla regler om ordning och nedskräpning. Jag sprang in i avgångshallen och såg att den var tom.

Det var inte bra. Jag stapplade fram till den enda bemannade disken. En gråhårig skrivare såg vänligt på mig.

”Aly Zoeker”, sade jag. Min gamla plastlegitimation – det enda som behövdes på Edathos – hade på något magiskt sätt krupit upp i ena handen. Jag visade kortet.

Skrivaren sade: ”Du har bråttom, unge man.”

”Jag vet.”

”Den sista skytteln för i dag startar om fyra minuter.”

Jag hade slut på luft och nickade bara.

Han böjde sig fram och talade lägre. ”Miro ringde mig. Han är en gammal vän. Jag vet inte varför men mina papper kommer att visa att du åkte upp med förra skytteln, mitt på dagen.”

Den här gången visste jag inte vad jag skulle säga. Jag stirrade bara.

”Förstår du?”

Jag sade ja. Miro, tänkte jag sedan. Han såg att jag var i panik och då ordnade han det här. För säkerhets skull. Nu finns det bevis på att jag lämnade Edathos innan något hände. Jag fick nästan tårar i halsen.

"Vad?" sade jag. Mannen hade sagt något.

"Till den där dörren." Han pekade och jag sprang.

Jag visade mitt plastleg igen. En trött flicka som inte kunde vara mer än ett par år äldre än jag såg på det och gäspade. Hon satte in kortet i en läsare och höll upp en liten apparat framför ansiktet på mig. När den klickade till förstod jag att den var en kamera.

Hon riktade kameran mot läsaren och gjorde något med tummen.

"Har du varit utomvärlds förr?" sade hon.

"Aldrig."

"Har du några implantat?"

"... Nej." Jag försökte andas lugnare men mina lungor protesterade hörbart.

"Standardset?" sade hon. Och fortsatte, när jag bara blinkade: "Vacciner, nät och de vanligaste språken?"

"Visst." Jag hade i alla fall en vag aning om vad hon menade.

Läsaren på bordet surrade tyst och något gled ut ur den. "Böj huvudet bakåt", sade flickan. Jag lydde. "Blunda inte."

Något kallt droppade ned i mitt högra öga. Sedan det vänstra.

"Vänta ..." Och efter några sekunder: "Nu kan du blinka några gånger."

Jag lydde. Den kalla känslan i ögonen försvann.

"Du kommer antagligen att känna dig lite konstig", sade hon i vad som lät som ett intränat tal. "Nanomaskinerna börjar fungera om någon minut. Blir du yr så sätt dig bara ned någonstans." Hon gav mig ett nytt leg. "Det här visar vem du är. På de flesta ställen behöver du bara visa

näthinnan, men om någon vill se ett kort använder du det här. Lycklig resa.”

Jag hade gärna sagt något fyndigt men det enda jag kom på var ”Tack”.

Jag hann ombord med god marginal – säkert fyrtio sekunder innan skytteln skulle starta. Säkerhetskontrollen var enkel, bara att gå genom en båge, och jag hade ju inget bagage.

I själva verket, insåg jag, hade jag ingenting alls med mig.

En rutinerad värdinna visade mig en ledig stol. Jag hade gärna gått omkring en stund men flickan med läsaren hade rätt.

Världen började bli underlig.

Det första som hände var att jag började tänka på andra språk.

Jag hade tänkt på engelska i sjutton standardår – även om vår tids engelska är lite annorlunda än den som de första kalvinisterna talade för elvahundra år sedan. Alla mina mönster var invanda och trygga.

Men nanomaskinerna hade diffunderat ut i blodet från tårkanalerna och börjat verka.

Så jag satt i min stol och tänkte plötsligt *O meu mondo*. Och sedan insåg jag att jag inte hade en aning om vad orden betydde – och i nästa ögonblick visste jag det.

Min värld.

Varje plats hade en bildskärm som visade starten. Jag såg hur dammet yrde när vi lyfte – man känner ingenting, kabinen har sitt eget gravitationssystem – och när vi steg högre såg jag Vinova uppifrån, mitt i grönbruna sensommarfält. Jag kunde se några hus utanför staden också, men lyckligtvis var vi på östra sidan så att jag inte såg vårt eget, eller vad som fanns kvar av det. *O que*

restava dele. Och sedan, direkt: *Ce qu'il en restait*. Jag blev yr igen men sedan tänkte jag *franska* – och genast kunde jag det språket också.

På stapplande franska, ungefär som en kalv som tar sina första steg, tänkte jag på hur liten del av Edathos som var uppodlad. Jag såg redan de orangeröda – *rouge-orange* – savannerna och öknarna söderut. Och till vänster en del av planetens enda hav. Cyan, tänkte jag och insåg att jag menade den grönblå nyansen som vattnet hade vid gränsen mellan dag och natt.

Och sedan tänkte jag *mère* och började gråta.

Om jag verkar kall och känslolös när jag berättar det här så ber jag om ursäkt. Jag var verkligen inte det. Men det har gått många år sedan det hände, jag har accepterat alltsammans, och när jag och mitt nät minns det här så kan vi också känna ungdomens nyfikenhet.

Jag var helt enkelt totalt förvirrad och hade inte tid att sjunka ned i sorgen.

Därför slutade gråten nästan genast. Det minsta jag ville just nu var att någon skulle komma fram, fråga vad det var och kanske försöka trösta mig. Jag skulle få tid att gråta senare. Och dessutom var vi nästan framme vid stationen.

Även om jag säkert visste mer om rymdfart än de flesta på Edathos så var det enkelt att sammanfatta mina kunskaper: Skyttlar transporterade upp människor och gods från planeterna till stationer. Vid stationerna dockade stjärnskepp, som sedan gav sig av till portar i närheten. Att flyga genom en port innebar resor på några eller många ljusår. Och när man var framme vid sin destination dockade skeppet vid en station – och en skyttel gick ned till ytan.

Vad ingen hade berättat och vad jag inte hade en aning om var hur många människor det finns. En lördag eftermiddag på affärsgatan i Vinova, alldeles före

stängningsdags, var ingenting i jämförelse med trängseln på stationen. Jag hörde engelska och portugisiska och franska och tyska och dessutom flera språk som jag inte hade fått än. Människor av alla möjliga typer och hudfärger skyndade fram och tillbaka - jag visste ju att det fanns asiatiska och afrikanska typer, men på Edathos hade jag knappt sett någon sådan. Här var de lika vanliga som min egen bleka nordiska typ.

Hade Edathos verkligen så många besökare?

Nej, sade en röst, nästan alla här är transitärer - de stannar här bara för att byta skepp.

Jag hejdade mig och såg mig omkring. Ingen i närheten. Vad var det där?

Dina implantat, sade rösten.

Jag insåg att det inte var en vanlig röst. Mer som en tanke - en sådan där tydligt formulerad tanke, som när man vill öva sig på att säga något.

Jag formulerade den tanken tydligt.

Alldeles riktigt, tänkte en del av mig. Ställ dina frågor så tydligt formulerade som möjligt så letar implantaten svar på nätet eller i lagrade minnen.

När går skeppet? tänkte jag. Och varifrån?

Om trettioåtta minuter, svarade implantaten. Från utgång 16. Följ korridoren åt höger.

Jag lydde.

Medan jag undersökte mina nya förmågor kom jag ihåg en av de få läxkrivningar som jag helt oavsiktligt hade lyckats mindre bra med - låt oss nöja oss med ordet "underkänd" - och som handlade om Edathos tidiga historia. Nu behövde jag inte tänka mer än just "Edathos tidiga historia" så radades alla årtal och fakta upp, i snygga tabeller som jag såg framför mig lika tydligt som jag såg -
- flickan som gick bredvid mig.

Vackra flickor ser man ofta på Edathos. Problemet är att man inte ser så mycket av dem. Att visa smalbenen anses okultiverat. Likadant med kortärmade blusar, eller skjortor som är öppna i halsen. Håret ska bäras uppsatt och gärna dolt under en duk. Och så vidare.

Den här flickan var definitivt inte från Edathos.

Hon hade på sig ett par skor som måste ha gjort ont att gå i. De bestod mest av några remmar - och klackar som var spetsiga och säkert en decimeter höga.

Ovanför skorna såg jag smalbenen. Och knäna. Och låren. Många kvadratdecimeter brun och underbar hud.

Hon hade på sig shorts, sådana som både Saisa och jag hade haft när vi var små. Sådana kunde man bära upp till skolåldern. På sin höjd.

Flickan var kanske tjugo standardår gammal. Ändå var hennes shorts mindre än några jag hade sett någon annan i.

Ovanför shortsens: en bar mage och rygg. Helt nakna, ända upp till plagget som dolde hennes bröst och knöts på ryggen. Jag undrade hur hon bar sig åt men gapade mest häpet åt linjer och kurvor som jag aldrig hade sett förr: smalbenet, knävecket, låret som gick över i ... ja, ni vet säkert. Men för mig var det första gången. Första gången någonsin.

Hennes hår var kolsvart och utslaget. Det räckte ända ned till knuten på ryggen.

Hon mötte min blick - jag hade säkert stirrat i tio sekunder. Jag var redan hopplöst förälskad. Hon såg på mig uppifrån och ned och sade sen lugnt:

"Om du inte slutar glo, bondpojke, så sliter jag av dig armen och slår dig med den blodiga änden."

Språket var franska men jag förstod varje ord. Alldeles för väl. När jag försökte se mig själv med hennes ögon kunde jag lätt förstå henne: en valp på sjutton standardår,

lång och smal och bortkommen, i dammiga arbetskläder, svettig och smutsig, med munnen gapande under stirrande ögon och rufsigt mörkbrunt hår. Hon vände sig om och gick ut ur mitt liv. Jag vågade inte ens titta efter henne.

Men som någon har sagt: det är bättre att ha älskat och förlorat, än att inte ha älskat alls.

Stationen hade inga enorma panoramafönster där man kunde stå och beundra planeten. Det enda som syntes var utgångarna och ingångarna där folk strömmade fram och tillbaka, samt restauranger och affärer.

Jag börjar bli hungrig, tänkte jag. Och har inget konto.

Mina implantat sade: Mat är gratis på stjärnskeppen.

Jag stannade till igen.

Hur kan jag vara här? tänkte jag. Jag menar, jag köpte ingen biljett -

Biljetten finns på ditt leg, fick jag veta. Miro betalade den när han ringde sin vän skrivaren.

Och hur vet du det? Jag menar, hur vet jag -

Nät.

Jag förstår, ljög jag.

Själva skeppet var väldigt likt stationen: sittplatser, affärer och ett par restauranger. Jag hade en egen sittplats här, med det poetiska namnet 113 A. När skeppet startade - än en gång märktes ingenting, det var bara bildskärmen som visade hur stationen och sedan Edathos gled bort från oss - var jag så hungrig att jag inte kunde sitta stilla längre.

Kan jag på något sätt veta när maten är på väg?
subvokaliserade jag.

Jag kan meddela, talade jag vänligt om för mig.

Det här är ganska praktiskt.

Inte sant? sade nätet, och hade jag inte vetat bättre hade jag anat självbelåtenhet i tonfallet.

Jag gick runt i skeppet men de flesta ställen såg likadana ut. Människor nästan överallt, skeppet verkade vara lite mer än halvfullt, i allt från turbaner och slöjor till förbluffande plagg som fick den brunhyade flickan på stationen att verka påpälsad. Hon hade i alla fall lärt mig en sak – jag lät bli att stirra nu.

Jag passerade en rad med säten där det satt några män som jag undvek att se på. Precis när jag hade gått förbi sade en av dem:

”Men om det inte är jordbävningar, vad är det då?”

Mina fötter gick automatiskt vidare. Bara för att jag inte skulle dra blickar till mig. Men jag hade känt igen den lågmälda rösten och stannade efter några steg, som för att se mig omkring, leta efter något.

Går det att förstärka deras röster? tänkte jag.

Det går. Men det kan vara förbjudet. Lagarna är otydliga och jag rekommenderar det inte.

Jag såg mig omkring igen. Gick några steg tillbaka och stannade alldeles bakom männen. De var mycket riktigt fyra stycken. Bredvid dem satt en kvinna som verkade höra till gruppen.

De mumlade tyst och jag ansträngde öronen medan jag osäkert letade efter något. Jag hann höra och uppfatta de här replikerna – jag kan upprepa dem ordagrant, eftersom mina implantat inte såg några lagliga problem med att spela in alla mina minnen, inklusive samtal som jag tjuvlyssnade på:

”Gravitationsvågor. Det bär sig åt precis som gravitationsvågor – alltså är det gravitationsvågor.”

”Varifrån? Från vad?”

”Det svarta hålet i galaxens centrum. Var annars?”

”De blir starkare. Om några år –”

”Om fyrtiotvå standardår når de jorden.”

”Fyrtiotvå standardår” bekräftade att de pratade om Edathos. Vår stjärna heter formellt 18 Scorpii och befinner sig just 42 ljusår från mänsklighetens vagga och ursprung.

Kvinnan reste sig upp för att lämna gruppen. Hon mumlade en ursäkt när hon gick förbi mig och jag kastade en blick för att memorera hennes ansikte. Märker ni hur snabbt jag lärde mig? Jag hade redan räknat ut att det var möjligt att göra så.

Rösterna blev ännu lägre. ”Hon anar ingenting, väl?”

”Leani? Det tror jag inte. Varför skulle hon det?”

Och sedan vände en av dem sig om, som för att spana efter kvinnan – Leani – och jag gick genast tillbaka samma väg jag hade kommit. Men jag nickade åt mannen, vilket gav mig möjlighet att se de andras ansikten också.

Jag bar min familjs mördare inom mig.

Smörgåsen var inte helt fräsch men den var det godaste jag någonsin hade ätit. Så snart jag hade slickat mig om läpparna talade jag om för implantaten att ordet ”implantat” var för långt och att jag tänkte kalla honom, henne, det, den eller dem för ”imp” i stället.

Naturligtvis, löd svaret.

Imp, i ental, tänkte jag. Min imp.

Du bestämmer. Fast det vanligaste är faktiskt att säga ”mitt nät”.

Ett artigt påpekande, tänkte jag och gav genast efter. Så ska det vara. Nät får det bli. Och nu vill jag se porten. Vart ska jag gå?

Du behöver inte gå någonstans, sade mitt nät. Du kan få det inom dig.

Visa, beordrade jag.

Jag såg genast porten framför mig, hängande som en gloria över den glänsande flinten på mannen framför mig.

Brille tête chauve.

Det är bäst att titta mot någon tom yta, upplyste nätet. Pröva med taket.

Jag lutade mig bakåt och såg upp mot det vita taket.

Porten svävade ovanför mig, glittrande i solen mot bakgrunden av stjärnor: en enorm struktur av exotisk materia som mjukt krökte sig kring sig själv - formen liknade något jag kände igen och nätet talade om att det jag såg var ett möbiusband, en yta med bara en sida och en enda kantlinje.

Nätet lärde mig mer om portar. Vad de möbiusformade portarna gör är att skapa en tunnel, ett maskhål, som ligger utanför den vanliga rumtiden. Jag fick en kort introduktion till exotisk materia och negativ energi som jag bestämde mig för att studera mer ingående senare. Det enda jag minns nu ("senare" är ju ett tänjbart begrepp - men en dag ska jag ta tag i saken) är en utläggning om hur kunskap förändras och växer: för länge sedan kunde man inte förstå hur en elektron kunde vara både partikel och vågrörelse på samma gång; sedan trodde man att negativ energi inte gick att skapa i praktiken. Och så vidare. Men nu har vi negativ energi och den ger oss i sin tur i stort sett oändlig positiv energi. Skeppen drivs också med exotisk materia - lasrar skapar negativ energi och den komplementära positiva energipulsen driver fram ...

Som sagt - jag förstod inte mer själv heller. I stället ägnade jag mig åt att beundra porten. Nätet förstörde den, mer och mer, och jag kunde se hur den negativa materian nästan glödde på skuggsidan och var svartare än svart där solstrålarna träffade den. Och kring portens enda kantlinje låg ett slags dis som nätet talade om var fysiska sannolikhetsfunktioner - vågfunktioner som inte hade kollapsat än, eller med andra ord: ett oändligt spektrum av möjligheter.

Portar går att stänga, fick jag veta. Om en planet bär sig oregerligt åt (som när Messiania ville sprida det kristna kärleksbudskapet med vapenmakt för sjuttio standardår sedan) så stänger man helt enkelt porten till planeten. Och där kan de leka hur mycket de vill med sina biblar och nanovapen.

Bortom den magiska porten lyste stjärnor, och bortom den var Vintergatans band en disig remsa med en tydlig bubbla på mitten. Jag undrade om det verkligen fanns något svart hål där som sände ut gravitationsvågor.

Ett enormt mörkt skepp, en komplicerad struktur av ansvällningar och smala rör, väntade framför porten. Nätet visste att skeppet nyss hade kommit hit: det var ett robotskepp som skulle transportera en port några ljusår in mot galaxens mitt. Portarna är oerhört praktiska och gör det möjligt att färdas många gånger snabbare än ljuset – men man kan bara färdas till andra portar. Numera är det oftast robotskepp som färdas de mörka ljusåren mellan stjärnorna.

Så om några år kanske vi skulle få veta mer om gravitationsvågorna. Eller vad det nu var.

Jag förstörde Vintergatans. Gång på gång, med en faktor på tio varje gång. Det kändes som om jag gled närmare och närmare det otydliga diset som var en enorm boll av stjärnor, många gånger närmare varandra än som var möjligt här ute.

Och sedan grät jag. Tyst och länge, bara satt där och lät tårarna rinna. De kom ända tills implantaten meddelade att vi skulle flyga genom porten och att jag skulle känna två saker: något fysiskt när min kropp och allt annat i skeppet förflyttades genom något som inte alls existerade, och något psykiskt medan mina implantat tappade kontakten med nätet kring den här planeten och snabbt sökte upp ett nytt nät vid nästa station.

Jag väntade.